

на стати моральним за примусом (примус – «механічна» дія, яка має місце лише у сфері емпіричного та передбачає гарантований наслідок, результат, тоді як мораль походить із «царини свободи», свідомого й іноді всупереч емпіричному (наприклад, героїчні вчинки, за яких ризикують життям), не може виходити з розрахунку на якийсь інший результат (відомий приклад І. Канта: обидва вчинки можуть вважатися добрими: коли ми позичаємо гроші під відсоток та коли позичаємо без умов, відсотків тощо, але, звісно, останній випадок має більшу позитивну моральну значимість, оскільки він є скоєним не заради чогось іншого, а сам по собі)).

1. Jonas Hans. Spinoza and the Theory of Organism. *Journal of the History of Philosophy*. 1965, 3, 43-57. Doi: 10.1353/hph.2008.1418.

2. Йонас Ганс. Принцип відповідальності. У пошуках етики для технологічної цивілізації. Київ: Лібра, 2001.

3. Кант Е. Критика практичного розуму. Київ: Юніверс, 2004. 238 с.

4. Кант И. Из «лекций по этике». *Этическая мысль. Научно-публицистические чтения*. Москва: Политиздат, 1990. С. 296–323.

5. Кант И. Об изначальном злом в человеческой природе. *Сочинения в шести томах*. Т. 4. Ч. 2 / под общ. ред. В. Ф. Асмуса, А. В. Гулыги, Т. И. Ойзермана. Москва: Мысль, 1965. С. 5–58.

6. Паскаль Б. Мысли о религии. Москва: АСТ, 2001. 224 с.

7. Платон. Собрание сочинений: в 4-х т. Т. 3. Москва: Мысль, 1994. 450 с.

8. Спиноза Б. Этика. *Избранные произведения*. Т. 1. Москва: Государственное издательство политической литературы, 1957. С. 359–618.

9. Хесле Витторио. Философия и экология. Москва: Наука, 1993.

Жданюк К. Г.

студентка юридичного факультету
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Ковбаса В. М.

кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри
загальноправових дисциплін
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
(м. Дніпро, Україна)

РОЗУМІННЯ КОНЦЕПЦІЇ ІНФОРМАЦІЙНОГО СУСПІЛЬСТВА В ПРАВОНАВСТВІ

В умовах розбудови та розвитку України концепція інформаційного суспільства є невід'ємною складовою стабільності та ефективності розбудови соціальної держави в цілому. Тому особливої актуальності набуває дослі-

дження питань, пов'язаних із концепцією інформаційного суспільства в правознавстві.

Багато науковців наводять визначення цього явища, тому їх безліч. На нашу думку, інформаційне суспільство можна назвати суспільством, де інформація є панівним фактором розвитку.

Доцільно буде подати визначення інформації. Згідно зі ст. 1 Закону України «Про інформацію» від 02 жовтня 1992 р., «інформація – будь-які відомості та/або дані, які можуть бути збережені на матеріальних носіях або відображені в електронному вигляді» [5].

Стрімкий розвиток та постійне вдосконалення інформаційних технологій (медіатехнологій, Інтернету) стали відправною точкою розвитку сучасного суспільства, побудованого на використанні різної інформації у всіх сферах життя і професійної діяльності споживачів у науці, економіці, побутовій сфері, охороні здоров'я, а також в освітній та культурній галузях. Для такого типу суспільства головним об'єктом управління є не матеріальні цінності, а символи, ідеї, знання, інтелект, образи. Ці тенденції впливають не лише на соціальні, але й на наукові, культуротворчі та духовні сторони розвитку людства. Це призвело до трансформацій у самій філософії культури, до змін у способі її вивчення та репрезентацій (саме через суть і образ) [1, с. 102].

Інформаційна політика, у свою чергу, може виступати певним регулятором суспільних відносин.

Для визначення інформації використовують два основних підходи: атрибутивний і функціональний. Атрибутивний підхід розглядає інформацію як об'єктивну властивість усіх матеріальних об'єктів, функціональний же стверджує, що інформація є умовою і результатом активної діяльності й можлива тільки на соціальному рівні. Крім того, інформація розглядається як усі відомості, знання, повідомлення, що допомагають у вирішенні того чи іншого завдання [3, с. 78].

Інформація як окрема наукова категорія з погляду технічних фахівців становить набір будь-яких даних, а на думку гуманітаріїв, – це певні відомості. На перший погляд, різниця невелика, але сьогодні вона відображає суть необхідності інтеграції й синтезу наукових дисциплін, а саме гуманітарних і технічних, точних і природознавчих, класичних і новітніх [3, с. 78].

Сьогодні Україна стоїть перед необхідністю концептуального осмислення впровадження інформаційного способу організації життєдіяльності суспільства. Це означає, що стратегія формування основ інформаційного суспільства має розглядатися в контексті загальних стратегічних пріоритетів соціального, економічного та інституційного розвитку країни як органічний складник масштабних перетворень у суспільстві та владних інститутах [4, с. 143].

Водночас очевидно, що інформатизація, що наразі відбувається в Україні, є показником того, що найближчим часом модернізовані інформаційні технології посядуть перше місце в розвитку українського суспільства в різ-

них сферах життя.

Таким чином, інформаційне суспільство засноване на пануванні інформації. Побудова моделі інформаційного суспільства в Україні базується на впровадженні міжнародних стандартів. Тому розуміння інформаційного суспільства потребує особливої уваги та вивчення, а також належного врегулювання на законодавчому рівні.

1. Колодко А. І. Основні концепції інформаційного суспільства: зарубіжний та український досвід. *Вісник ХДАДМ*. 2015. № 5. С. 101–107.

2. Даніл'ян В. О. Глобальне інформаційне суспільство: культура і людина. *Наук.-теорет. часопис Ін-ту філософії ім. Г. С. Сковороди НАН України та Полтав. держ. пед. ун-ту ім. В. Г. Короленка*. Київ: Полтава, 2005. Вип. 14. С. 67–78.

3. Політанський В. С. Поняття інформаційного суспільства: теоретико-правовий підхід. *Вісник Національної академії правових наук України*. 2017. № 1. С. 77–86.

4. Політанський В. Концептуальні ідеї розвитку інформаційного суспільства. *Підприємництво, господарство і право*. 2017. № 4. С. 140–144.

5. Про інформацію. Закон України від 02 жовт. 1992 р. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*. 1992. № 48. Ст. 650.

Зіненко Д. Ю.

студентка юридичного факультету
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Ковбаса В. М.

кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри
загальноправових дисциплін
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
(м. Дніпро, Україна)

СУТНІСТЬ ТА ВИРАЖЕННЯ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ

Розглянемо поняття «влада» в більш вузькому сенсі – через призму поняття «державна». У вітчизняній і зарубіжній науці, працях філософів і державних діячів розроблено безліч підходів до визначення поняття «державна» (нормативістський, теологічний, природно-правовий, культурологічний та ін.). Деякі вчені визначають державу як «основну політичну організацію класового суспільства, що здійснює його управління, охорону його економічної та соціальної структури». У сучасній енциклопедичній літературі держава розуміється як соціально-політична організація, що діє на певній території і